

Гръцкіятъ царь иѣ само не имѣ даде щото искахъ, а ми ги накара да се врънжтъ отъ срамъ. Уйка му като чу, че Асень измжмра иѣщо сръщю царятъ, накара да му ударжтъ една плѣсница. Асѣнь и Петръ си отидохъ у Българія и расказахъ на българитѣ сичкото що имѣ се случи при гръцкіятъ царь, и зафанххъ да се готвжтъ да ставжтъ сръщю гръцитѣ. Тѣ направихъ една црѣква св. Димитръ и събрахъ тамъ сичкитѣ просяци; дадохъ имѣ за прѣхранж и ги пратихъ изъ Българія да расказувжтъ на българитѣ да се готвжтъ да се подигжтъ. Тѣзи просяци се правяхъ, че сж бѣсви и выкахъ сѣкоги тѣзи рѣчи: “Часътъ доде да свалнмъ хомотятъ на гръцитѣ; Св. мжч. Димитръ оставилъ гръцитѣ и дошелъ при българитѣ, за да имѣ помогне на славната мысль; трѣбува безъ да се губи врѣме, да ударимъ на гръцкото царство и да избѣемъ сичкитѣ гръци, колкото наднжтъ у ржцѣтъ ни.” Тѣзи хора както и българскитѣ попове, конто явно у црѣква бѣхъ фанжли да приказувжтъ сръщю гръцитѣ, сполучихъ да подигнжтъ българитѣ на Тръновъ, и да направжтъ Петра български краль (1186). Отъ тамъ Петръ тръгнж съ войската си камъ Прѣслава и влѣзе у Тракія и що намѣри направи го на цепель. Гръцкіятъ царь Исакъ самси съ войската си отиде сръщю българитѣ и накара Петра, Асѣня и голѣмцитѣ да минжтъ Дунавътъ и да побѣгнжтъ при починацитѣ. Исакъ така смѣташе, че умири българитѣ, и си отиде на Цариградъ, безъ да мысли на рѣчитѣ на царь Василя, който заповѣда да ги наиншжтъ на единъ камъкъ у единъ мѣнастырь. Тѣзи рѣчи той ги остави за свѣтъ на другитѣ царье дѣто ще станжтъ подирѣ му. Ето какви бѣхъ тѣзи рѣчи: “Ако иѣкоги българетѣ се подигнжтъ, трѣбува, както мене, да се иди по сичка Българія, и да не се остави нити едно мѣсто, нити една крѣпость безъ войска; съ това само